

22 Μαρτίου 2023

Αββάς Βησσαρίων, Ο ρακένδυτος ερημίτης που έκλαιγε για τον πλούτο και την πρώτη ευγένεια και δόξα που έχασε!

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

Σχέδιο Ιωάννη Βράνου.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ο αββάς Βησσαρίων, λέγουν όσοι είχαν την τύχην να τον γνωρίσουν, πέρασε τη

ζωή του ελεύθερος από μέριμνες, σαν τα πουλιά τ' ουρανού. Δικό του πράγμα, δεν είχε, ούτε τα απολύτως αναγκαία, βιβλίο λόγου χάρι ή δεύτερο ρούχο.

Εκείνο που φορούσε ήταν τόσο παλιό, που κι' ο τελευταίος ζητιάνος δε θα καταδεχόταν να το πάρη. Καλύβα δεν απέκτησε ποτέ, ούτε έμενε κάτω από στέγη.

Γύριζε μέσα στις ερημιές δαρμένος από το κρύο η τη ζέστη.

Αν ο δρόμος του τον έφερνε έξω από κανένα ησυχαστήριο ή Κοινόβιο, καθόταν στην αυλόπορτα κι' έκλαιγε σαν να τον είχαν περιμαζέψει από κανένα ναυάγιο.

- Γιατί θλίβεσαι έτσι, αδελφέ, ρωτούσαν όσοι δεν τον ήξευραν ακόμη.
- Για τον πλούτο που έχασα και την πρώτη ευγένεια και δόξα, ήταν η συνηθισμένη του απάντησι.

Αδύνατον να τον πείσουν να μπη μέσα να φιλοξενηθή. Οι αδελφοί του πήγαιναν λίγο φαγητό εκεί έξω που καθόταν.

- Φάγε τώρα κι' έχε την ελπίδα σου στο θεό. Εκείνος θα σου δώσει πίσω αυτά που έχασες, τον παρηγορούσαν, πιστεύοντας πως αληθινά ήτο ναυαγός.
- Δεν είμαι άξιος να τ' αποκτήσω, στέναζε ο μακάριος Βησσαρίων. Αλλ' όσο ζω δε θα πάψω να τ' αναζητώ.

Τότε καταλάβαιναν πως τους έλεγε για τα ουράνια αγαθά.

Διηγούνται ακόμη γι' αυτόν πως στάθηκε κάποτε όρθιος σαράντα ημερόνυκτα πάνω σ' ένα σωρό ξύλα, για να νικήση τον ύπνο. Δεν είχε πλαγιάσει ποτέ να κοιμηθή. Του αρκούσε να κοιμηθή λίγο όρθιος ή καθιστός πάνω σε μια πέτρα.

Από το βιβλίο του Ιερομονάχου Καλλινίκου Αγιορείτου «Μικρός Ευεργετινός», Άγιον Όρος - Αθήναι 2000.

PERMANENTLY_REMOVED